

Písal sa rok 1996, presnejšie 9. august. Deň, ktorý ovplyvnil život mojich rodičov a blízkych.

Do nádherného kraja s mnohými historickými pamiatkami, ktoré obdivuje celý svet, som prišla na svet ja. Malinké, krehké stvorenie, ktoré sa zmestilo do jedinej ruky mojej mamky. Tú druhú obsadila moja sestra, ktorá sa prebojovala na svet o celé dve minúty skôr ako ja. No o nič som neprišla, keďže sme obidve putovali do malého preskleného priestoru, inkubátora. Strávili sme tam dlhší čas než sa predpokladalo, čo malo veľmi veľkú výhodu vzhľadom na hluk, ktorý prichádzal z vedľajšej miestnosti, kde sa nachádzali ostatné malé stvorenia.

Po niekoľkých týždňoch strávených v ukričanej nemocničnej izbe sme sa presťahovali na dedinu. Tam mňa a moju sestru už očakávali starí rodičia a iní príbuzní. Každým dňom prichádzali nové veci, ktoré som sa musela naučiť. Učila som sa chodiť, rozprávať. Všetko malo svoj čas a ja som to nakoniec dokázala. Moje prvé slová smerovali k rodičom. Prvé krôčiky na vlastných nohách som urobila, keď som mala desať mesiacov. Všetko toto poznám z fotiek a rozprávania mojich rodičov, keďže som bola veľmi malá a nemohla som si to zapamätať. Rodičia si pri mne a mojej sestre užili veľa pekných ale aj hrozných chvíľ. Keď neplakala jedna, tak plakala druhá, a tak to šlo dookola.

Po troch rokoch sme sa presťahovali do mesta. Prišiel čas nastúpiť do škôlky a začať sa učiť niečo nové. Obdobie materskej školy nebolo to najpríjemnejšie. Mala som nových kamarátov, ale neznášala som obedňajší spánok, tak ako množstvo iných detí.

Tešila som sa do školy, no to som ešte nevedela, čo ma tam čaká. Prvé dni boli zábavné. Spoznávali sme všetko a všetkých, ktorí sa pohybovali okolo nás, no potom prišla drina. Písanie, čítanie a počítanie sa stali na isté obdobie mojimi úhlavnými nepriateľmi. Všetky slzy, ktoré som vyronila pri písaní rovných čiar a vlnoviek, stály zato. Každý deň sa k bežným povinnostiam pridávali nové. Jednou z nich bol aj folklórny tanec. Účinkovanie v detskom folklórnom súbore Šarišanček mi dalo základy, od ktorých som sa mohla neskôr odraziť. Tréningy a sústredenia boli pre mňa veľmi namáhavé, no zároveň zábavné. Po štyroch rokoch som prestúpila do detského folklórneho súboru Dúbravienka. S pomocou priateľov, trénerov a rodičov som sa mohla zúčastňovať na rôznych vystúpeniach a zahraničných zájazdoch. Po piatich rokoch som však kvôli veku prešla do súboru Dúbrava. Všetky situácie, ktoré boli niečím zaujímavé som si zapamätala alebo mi ich pripomínajú fotky a vtipné videá.

Jedného krásneho dňa mi mamka povedala, že budem mať súrodenca, bola som neskutočne šťastná. Deväť mesiacov, ktoré som musela vydržať bolo najdlhších v mojom krátkom živote. Nikto nevedel, či to bude chlapec alebo dievča, dokonca ani lekári. No nakoniec prišiel v jeden pekný večer na svet môj brat. Bola som naňho veľmi zvedavá. Chcela som, aby bol čo najskôr doma a mohla som sa s ním pochváliť celému svetu. Pomaly mi pred očami rástol a stal sa z neho prešibaný chlapček, ktorý mal neskutočne veľa otázok.

V škole sa mi darilo a všetko išlo ako malo. Neustále opakujúci sa kolobeh dní sem tam niečo narušilo. Nejaké voľno, zájazd, či prázdniny alebo školský výlet, ktoré mi poskytli trochu času na oddych a relax, som zbožňovala. Každý jeden ročník na druhom stupni základnej školy, sme absolvovali nejaký výlet, či už mal deň, dva, tri alebo viac, stále bol perfektný. Všetci sme boli spokojní a tešili sme sa na ďalší rok.

Posledné dva roky na základnej škole ubehli ako voda a mňa prepadla panika, čo bude ďalej. Nevedela som čo chcem ďalej študovať. Bolo to veľmi ťažké rozhodovanie, no nakoniec som sa rozhodla pre gymnázium. Prihlášky boli zaslané a mne ostávalo už len čakať. Bála som sa otvoriť obálku alebo sa čo i len pozrieť na internetovú stránku školy na výsledkovú listinu. Nakoniec sa ukázalo, že som sa nemala čoho obávať, pretože ma prijali na obidve školy. Vybrala som si dolné gymnázium a zatiaľ to neľutujem. V triede mám samých veselých a priateľských spolužiakov. Každý jeden z nich je niečím výnimočný. Mám už za sebou skoro celý prvý ročník, čo znamená, že pred sebou ešte tri náročné roky, no už teraz mi hlavou bežia myšlienky o tom, čo bude ďalej.

Moju budúcnosť možno nevidím až tak jasne ako niekto iný, no ako sa hovorí, lepšie neskoro ako nikdy, platí aj v mojej situácii. Všetko má svoj čas a ja len dúfam, že na to prídem čo najskôr, moje rozhodnutie bude správne a nebudem ho neskôr ľutovať.

Gymnázium J. A. Raymana, Mudroňova 20, Prešov 081 93

Niečo málo o mne

Školská slohová práca

(Beletrizovaný životopis)

Meno a priezvisko: Lenka Chomjaková

Trieda: 1.C

Školský rok: 2012/2013

